

IETS VAN ONZEN LEGER DES HEILS ARBEID TE SEMARANG.

Ons Werk in het Ooglijders Hospitaal.

Uit een interview met Brig. Dr. Wille tijdens zijn verlof in Europa, door Arthur E. Copping.

Op onze vraag, hoe het werk begon en zich ontwikkelde, zei de dokter: „Te Semarang vond ik ongeveer driehonderd arme zieken, voor wie het Leger de zorg op zich had genomen. Het werd weldra duidelijk, dat oogziekten in die streek zeer kwaadaardig waren en een speciaal hospitaal eischten. Particuliere bijdragen, vermeerderd met Gouvernementssubsidie, stelden het Leger in staat het Ooglijdershospitaal te Semarang te stichten. Ingericht volgens het paviljoenstelsel, bestaat het uit zeven groote en vijf kleinere gebouwen, de meeste verbonden door overdekte gangen. De gebouwen zijn overal van muskieten-gaas voorzien; er is een uitstekende

watertoevoer door de stads-waterleiding; gas en electriciteit worden gebruikt voor verlichting en om te koken; we hebben goede badgelegenheden; en de sanitaire inrichtingen staan in verbinding met septische bakken, een systeem, waardoor de gefiltreerde resten door den grond worden geabsorbeerd. Ons personeel bestaat uit ongeveer veertig personen. De directie, het hoofd der huishouding, en vier Europeesche verpleegsters zijn allen Heilsofficieren.

„Was het gemakkelijk om contact te krijgen met de inlanders?”

„In het eerst niet,” antwoordde Dr. Wille. „De inlanders zijn van huis uit eenigszins bang voor Europeanen, maar dat is nu geheel veranderd. Ze hebben ons hun vertrouwen gegeven; en wanneer zij hun vertrouwen schenken, dan geven ze het volkomen. De meeste onzer patienten zijn van Midden-

Java, waar het hospitaal gelegen is. Anderen komen van ver-verwijderde deelen van het eiland, zoowel als van Celebes, Borneo, Sumatra, Manilla, Singapore en van andere plaatsen.

„En wat valt er over hun maatschappelijke gesteldheid te zeggen?”

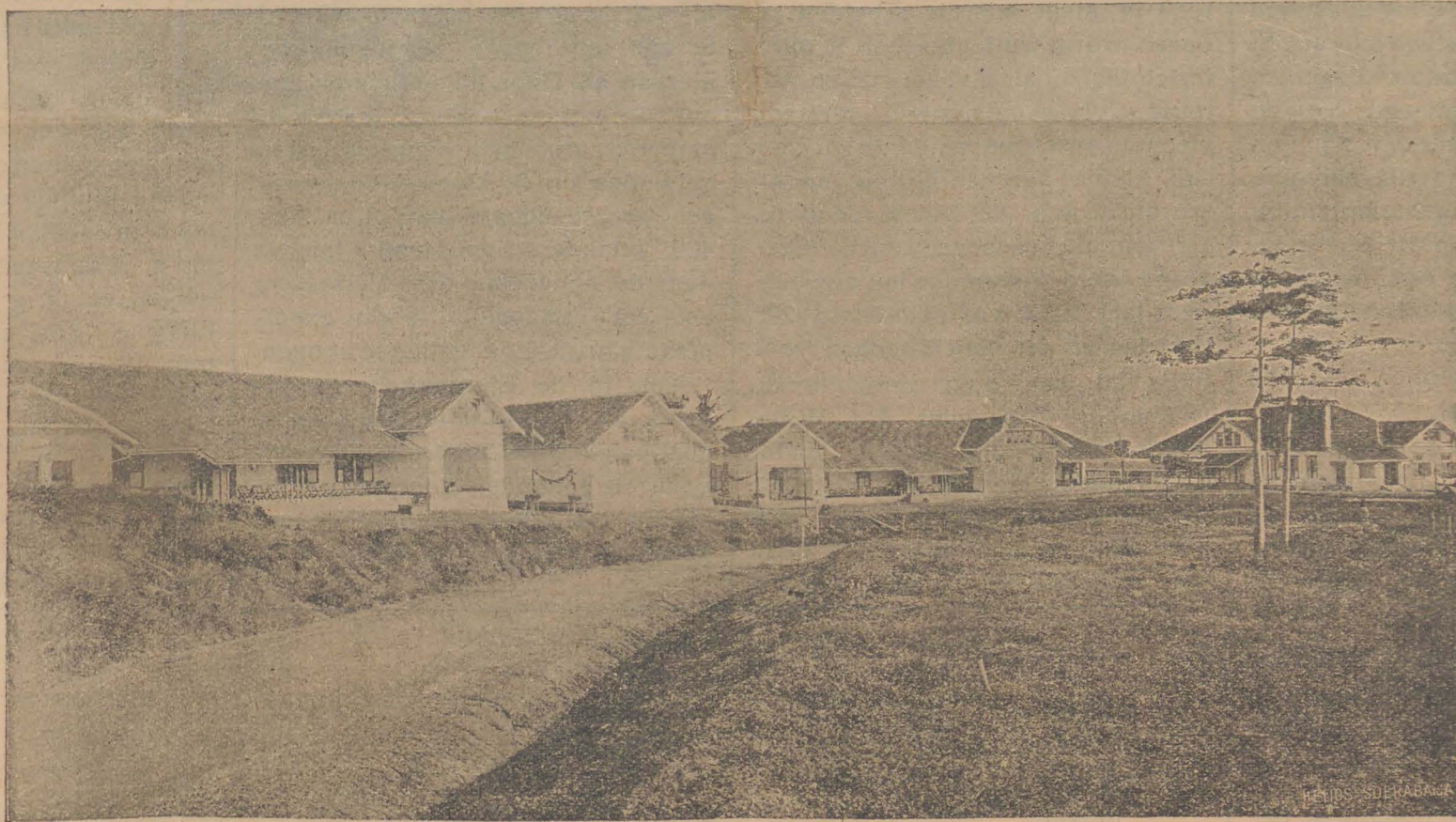
„De meesten zijn arm, en de armen hebben bij ons den voorrang. Maar sommigen zijn zeer rijk. Een Chineesche dame kwam, schitterend van goud en diamanten. Soms komen ook veroordeelden in gevangenis-kleeding. Eén kwam met een ijzeren ring om zijn nek gesmeed. Het gemiddelde aantal interne-patienten is honderd vijftig. Gedurende de laatste zes jaar, eindigend Juli j.l., hebben meer dan vier honderd duizend zeventienhonderd zestig oogoperaties plaats gehad. Een totaal van zes duizend vijfhonderd tachtig patienten omvatte vierduizend negenhonderd inlanders en

zestienhonderd Europeanen. Van groot belang is het, dat onze patienten niet langer bang zijn voor operaties, doch er veeleer naar verlangen.

Een driejarig Javaansch jongetje was na een aantal behandelingen genezen. Wij deelden dus aan de ouders mee, dat ze niet meer behoeften te komen. Niettemin kwamen ze iederen dag met den kleinen vent terug. Toen hun de reden daarvan werd gevraagd, legden zij uit, dat er geen vrede in huis was, voordat zij er in hadden toegestemd hem mee te nemen naar het hospitaal.

Over kinderen gesproken! Een vijfjarig Chineesje, dat erg scheel was, verzocht ons hem te opereeren. Toen we hem vroegen, waarom hij dat wou, antwoordde hij, dat hij niet zou kunnen trouwen, als zijn oogen niet mooier waren.”

„Misschien voelde het kind reeds, wat het als man zou gevoelen.”

HET OOGLIJDERS HOSPITAAL TE NIEUW TJANDI, TE SEMARANG. GENEESHEER-DIRECTEUR BRIGADIER DR. W. WILLE.

„Ja, misvorming wordt vaak scherp gevoeld door onze patienten. Een rijke, Chineesche jonge dame kwam met een ziekte, die een harer oogen geheel wit had doen worden. Dit had een ernstig gevolg — de jonge man, met wien zij verloofd was, had om die reden de verlovings verbroken. Door een operatie slaagden wij erin aan het oog zijn normalen aanblik te hergeven, hoewel het blind bleef. Toen wilde de jonge man zich opnieuw met haar verloven, wat zij echter weigerde; en thans is zij gelukkig gehuwd.”

„Wordt het veelvuldige voorkomen van oogziekten veroorzaakt door het felle zonlicht?”

„Ja, — en ook door het stof en de hitte en de grooter kwaadaardigheid der microben in een heet klimaat. Dan is er ook het gebrek aan hygiënische toestanden. Een der meest voorkomende oogziekten is trachoom, een ziekte,

die zeer ontsiert; de wimpers worden naar binnen gekeerd en verwoesten het oog. Ze veroorzaakt zeer veel moeite, en de patienten moeten zich soms aan verscheidene operaties onderwerpen. Gelukkig zijn wij in den regel in staat om een goed, blijvend resultaat te verkrijgen.

Dan hebben we aandoeningen van het hoornvlies (dikwijls gepaard met verzweringsen) en ontstekingen van de iris. Staar is een ziekte, die zich heel dankbaar laat behandelen; de patienten zijn dikwijls verblind door de ziekte en krijgen het gezicht terug door de operatie. Onze staar-patienten zijn vaak jarenlang blind geweest.

Het is een groote vreugde hun geluk te zien, wanneer het verband wordt weggenomen en zij ontdekken, dat zij kunnen zien.

Maar ik heb er nog geen melding van gemaakt, dat glaucoma of „groene staar” nog een lastige ziekte is, die we te behandelen krijgen; en een van de redenen, waarom ik naar

Engeland ben gekomen, is, mij er van te vergewissen, of er ook iets nieuws omtrent deze ziekte bekend is.

Kinderen worden dikwijls tot ons gebracht met aangeboren staar. Zoo'n geval was dat van een klein jongetje, dat men buiten het hospitaal had gevonden. Hij werd met succes geopereerd, maar nooit opgeëischt; daarom hebben we hem geadopteerd en de andere patienten hebben hem „Tajip” genoemd. Hij bleek doofstom te zijn, maar maakt zich door gebaren heel goed verstaanbaar, en is altijd in een goed humeur.”

„En blijven de geestelijke resultaten ook goed?”

„Ja. Wij zijn er nooit mee voldaan onze patienten alleen maar te genezen — we trachten altijd de boodschap van verlossing bij hen ingang te doen vinden. Niemand behoeft de meetings bij te wonen, maar de patienten komen bijna allen. Het blijkt heel duidelijk, dat hun harten bereid zijn voor de waarheid,

niet alleen door de behandeling, maar doordat zij weten, dat wij hen uit liefde behandelen. Zij worden het nimmer moe, over Christus en Zijn liefde te hooren. Men veronderstelt, dat de inlanders Mohammedanen zijn en zij noemen zich zelf ook Mohammedanen, maar hun werkelijk geloof is het oude Hindoeïsme, dat leert, dat de ziel des menschen in een of ander dier zal overgaan. Onze patienten komen meestal met vooroordeelen tegen het Christendom, die hun door de priesters zijn ingeplant; maar voordat zij heengaan, vinden de meesten hunner den weg naar de zondaarsbank. Heilsofficieren in verschillende streken rapporteeren, dat zij, wanneer zij terrein bereiken, waar nog geen geestelijk werk is verricht, soms verbaasd zijn, menschen Legerliederen te hooren zingen en te zien bidden — wat ze geleerd hebben in ons hospitaal.”

ONZE INRICHTING VOOR ZIEKE EN BEHOEFTIGE INLANDERS TE BOEGANGAN (SEMARANG).

Ons werk in Boegangan.

Door Ensign Bridson.

De leer van Christus wordt op praktische wijze ten uitvoer gebracht in Boegangan, een Inrichting, welke voorziet in de nooden, beide van ziel en lichaam, van het groote aantal Javanen, dat zonder vrienden, ziek, sommigen bijna stervende, hulp komt zoeken in deze plaats. Bijna allen, die daar komen hebben groote wonden gevoegd bij ondervoeding en andere ziekten. Al deze menschen ontvangen medicijnen en worden dagelijks verbonden en verpleegd tot ze zoover mogelijk genezen zijn en hun krachten hebben teruggekregen, waarna zij in staat zijn de Inrichting te verlaten en hun werk te hervatten. Heel dikwijls wordt ons om deze menschen gevraagd als djongos, baboes, kebons, etc. en vele van onze verpleegden hebben op deze wijze werk gevonden.

Evenzoo wordt gezorgd voor ruim 60 kinderen, welke door de politie gevonden zijn, terwijl zij bedelden, stalen of dakloos waren. Ook is voorzien in een dagschool

in Boegangan, zoodat velen zelfs een betere opvoeding ontvangen, dan vele Javanen, die wel een tehuis hebben, maar geen onderwijs genieten. Kinderen van slechts enkele uren oud, wier moeders stierven bij de geboorte van haar kind, zijn in onze Inrichting opgenomen en er zijn ook inwoners in onze Inrichting die reeds meer dan 70 jaar tellen.

Natuurlijk zijn er altijd een aantal patienten met wonden die toch in staat zijn te arbeiden en dezen wordt werk verschafte in onze Inrichting zooals b.v. het maken van touw, en mandenwerk, matten vlechten, rijst stampen, etc. waarvoor een kleine vergoeding ontvangen wordt, al naar het geleverde werk. Het aantal menschen, waarvoor gezorgd werd gedurende het afgelopen jaar 1922 was gemiddeld 295 per dag en dit werk is gedaan voor bijna 20 jaar, door verschillende Officieren, (daaronder Dr. Wille, wiens arbeid als oogarts onder de Javanen, hier begon) de menschen onderwijzende den Wil van God, en door woord en daad hen helpende te verstaan, wat het

beteekent den Heer Jezus Christus lief te hebben en te dienen. Onze Inrichting staat op het punt uitgebreid te worden, opdat meerderen geholpen kunnen worden om van een bestaan van ziekte en zorg over te gaan tot een leven van gezondheid en nuttigheid.

Samenkomsten worden in onze Inrichting geregeld gehouden om de menschen God te leren kennen en vergeving van zonden duidelijk te maken. Velen belijden bekeerd te zijn en leggen ook getuigenis hiervan af. Door de Officieren, aan onze Inrichting verbonden, worden geregeld openlucht-samenkomsten gehouden op de Aloon-Aloon, waar een groote schare van circa 300-400 inlanders opletend luistert naar de boodschap van Verlossing en zeer verlangend is een exemplaar van de Evangelien te koop.

Ook in de Europeesche gevangenis en de Militaire barakken te Djatinalah worden geregeld samenkomsten gehouden door onze Officieren tot zegen van vele gevangenen en menigen Militair.

Het Meisjes Tehuis.

Zestien jaren bestaat het, dit ons Tehuis in Midden-Java en mocht dienen als schuilplaats aan menige ziel gewond in den strijd daarbuiten in de wereld, in den strijd met de zonde, hartstocht en begeerlijkheid. Een strijd, die dikwijls zoo ongelijk is — een jonge, teedere menschenziel, onbekend met de wereld, onbevange, licht geloovig, dadelijk gecharmeerd en daartegenover de sterke macht der verleiding, die de oogen verblindt en onder het blinkend uiterlijk schoon, dat zoo menig jong hart bekoort, den doodelijken adder verbergt!

En als wij dan geschiedenis na geschiedenis aanhooren, van juist zulke gevallen, wanneer jonge menschen, kinderen, meestal meisjes van teederen leeftijd, de moederzorg nog zoozeer behoevend, die, als dit Toevluchtsoord er niet geweest ware hadden moeten ondergaan; dan wordt ons hart zoo dankbaar, dat wij zulke Tehuizen hebben, dat dit Tehuis in Semarang bestaat, waarvan de deur altijd open is voor elk meisje, dat geholpen wil worden. Een paar grepen uit het leven.

Ensigne Koning, de Officier, die aan het hoofd staat ontmoette een meisje van 15 jaar, bij zekere dame aan huis. Zij vroeg, waar dat meisje thuishoorde en kreeg ten antwoord: „O, Zuster, dat arme kind!” De Ensigne onderzocht daarop verder en het bleek, dat het meisje verkocht was en van den een naar den ander was gegaan. Of zij in het Tehuis wilde komen? Ja, dat wilde zij wel, maar dat ging niet zoo gemakkelijk. Slechts na veel moeite slaagde de Zuster er in, om haar in veilige haven te brengen. En o, wat was zij dankbaar! Den volgenden dag zeide zij tot de Ensigne: „O, zuster, ik ben blij hier te zijn en ik wil niet meer terug naar mijn oude omgeving”.

X. was van huis weggelopen en dacht het bij anderen beter te krijgen. Heel spoedig raakte zij in slecht gezelschap en dwaalde toen hoe langer hoe verder af van het

rechte pad, tot iemand zich haar lot aantrok. Weldra kwam zij in ons Tehuis, waar zij den Heiland leerde kennen en liefhebben.

Op zekeren avond bracht de Ensigne een bezoek aan een andere Inrichting. Juist toen zij daar vertoefde kwam iemand hulp vragen. Zij zag spoedig, dat dit een geval was voor het Meisjeshuis. Het was al laat in den avond, maar de Ensigne nam haar met zich naar huis, en bracht een bed voor haar in gereedheid. Den volgenden morgen kreeg zij een treurig verhaal te hooren. Nog een jonge vrouw zijnde, had zij haar man verloren en kort daarop haar kindje. Had geen ouders meer en wist niet, wat te beginnen. Haar eenige hoop was het Leger des Heils. Zij vertoefde eenigen tijd in het Tehuis en was zeer dankbaar voor alles, wat voor haar gedaan werd om haar te helpen. Later vond de Ensigne een geschikte betrekking voor haar, waar zij het goed maakt.

ONS MEISJESTEHUIS OP PONTJOL (SEMARANG.)

**OFFICIËELE
MEDEDEELINGEN.**

Bevorderingen:

Van Ensign tot Adjutant: Ensign
F. Hiorth.

Aanstellingen:

Majoer J. Thomson naar
Pelantoengan—Leprakolonie (in
bevel).Adjutant H. Loois naar Se-
marang-Boegangan (in bevel).Adjutant F. Hiorth naar Djokja.
Inlandsche Kweekschool en Mi-
litair-Tehuis (in bevel).Adjudante Ch. Stewart naar
Toeren-Hulp-ziekenhuis. (in be-
vel).Adjudante M. Harvey naar
Pelantoengan-Leprakolonie
Hoofdverpleegster.Ensign T. Bridson naar Oog-
lijders-Hospitaal Administratie.Kapiteine Engström naar
Ooglijders-Hospitaal (tijd.) assis-
tente.Kapitein W. Harris naar Rogo
Moelio (in bevel).Kdt. Luit. J. Cardinaal naar
Soerabaya-Verloskundige Klinik
(assistente).Kdt. Luit. P. v. d. Tang naar
Pelantoengan-Leprakolonie (as-
sistente).Kadet H. Kuneken naar Hoofd-
kwartier (tijd.).

Bandoeng, 1 Maart '23.

M. J. v. d. Werken.

Territoriaal Kommandante.

**NOOTJES
van den
CHEF-SECRETARIS.**

Medan. In Januari bracht de Territoriale Kommandante een bezoek aan de Leprakolonie te Poelau si Tjanang en aan het Kinderhuis te Medan, waarover een rapport in dit nummer te vinden is op pag. 4.

Koendoer. Bij het verschijnen van dit nummer zal de Kolonel eveneens een bezoek hebben gebracht aan de Leprozen-kolonie te Koendoer bij Palembang, waarover wij een verslag hopen uit te brengen in een volgende Strijdkreet.

Lt. Kolonel Fisher. In de afgelopen maand is Lt. Kolonel Fisher van Australie te Soerabaya aangekomen tot het nazien der boeken. Wij heeten den Kolonel hartelijk welkom en hopen, dat hij behalve het inspecteren der boeken ook gelegenheid zal vinden eenige Inrichtingen te bezoeken.

Aanstellingen. Uit bovenstaande officieele mededeelingen blijkt, dat enkele veranderingen in het Territorie hebben plaatsgehad en wij mogen verwachten, dat deze veranderingen de belangen van het Koninkrijk Gods ten goede zullen komen.

Inlandsche Kweekschool. De tijding, dat spoedig te Djokja een Inlandsche Kweekschool zal worden geopend en dat Adjutant en Mevrouw Hiorth met de leiding hiervan zijn belast zal ongetwijfeld met vreugde worden begroet.

Adjudante Webb. Rouwiga Midden-Celebes. Tot ons leedwezen moeten wij melden dat de Adjudante de voor haar droeve tijding heeft ontvangen, dat haar vader in Australie bevorderd is tot heerlijkheid. Deze tijding is te meer droevig, daar de Adjudante thans ook zelf verre van wel is. Moge de Heer haar troosten en schragen en haar spoedig weer geheel doen genezen!

Adjutant en Mevrouw Tilbury hebben beiden een ernstigen aanval gehad van malaria terwijl ook hun zoontje hiermede heeft te kampen gehad.

Mevrouw Bridson. Terwijl Ensign en Mevrouw Bridson met verlof waren heeft Mevrouw een zeer ernstigen aanval van malaria gehad, waardoor zij zoo verzwakt is, dat zij maar zeer langzaam herstellende is.

Mevrouw Ensigne Loois. Tot onzen spijt moeten wij mededeelen dat Mevrouw Loois door een ernstige ziekte verhinderd was deel te nemen aan den strijd en onder speciale behandeling van een dokter moest komen. Thans is zij echter in zooverre hersteld, dat zij kon terugkeeren naar haar post.

Moge Gods genezende hand over al deze makers uitgestrekt zijn en hen spoedig doen herstellen. Zeker willen alle officieren onze kameraden, die op de ziekenlijst staan in hunne gebeden gedenken.

**OP HET
LICHTENDE PAD
DOOR DE KOLONEL.**

Wat zijn brieven toch wonderbare voertuigen van den geest! Een enveloppe wordt ons in handen gegeven, wij nemen het beschreven velletje papier er uit en beginnen te lezen, en zie, onmiddellijk gevoelen wij de aanraking met een levend iets: den geest van den mensch, die onzen geest heeft opgezocht.

En de atmosfeer, waarin die ziel zich beweegt, deelt zich aan ons mede, wij treden hun wereld van licht of duisternis binnen; zoo zijn de menschenzielen elkander verwant.

Ik heb twee brieven bij me liggen, die beide mijn ziel beroerden. De eene is van een man, die kort geleden zijn aardisch geluk begroef in het graf van vrouw en kind. Hij schrijft: „Mijn eerste boek heb ik doorbladerd. Het draagt tot titel: illusie. Het tweede deel komt nu aan de beurt, genaamd: Plicht en werkelijkheid”.

Wel zwaar, haast verpletterend, was die dubbele slag. En zie, die twee laatste woorden doen ons huiveren door hun kilheid. Maar als het leven van allen gloed en glans beroofd werd, ware het een woestijn gelijk, waar het oog tot in het verre verschiet niet anders dan gele zandgolven ontwaart. Wel zien wij in het koude Noorden hoe Gods winterwinden door de ontbladerde boomen waaien; hoe men op den harden grond tevergeefs de bloeiende bloemen van den zomer zoekt! maar weten wij niet, dat er verrijzenis volgt, nieuw leven in schooner glans! Dat is werkelijkheid, heerlijker dan iedere illusie.

De Apostel Petrus noemt zichzelf „een getuige des lijdens van Christus en deelachtig der heerlijkheid, die geopenbaard zal worden” (1 Petrus 5:1). De werkelijkheid was een kruis geweest, waar met Christus al zijn hoop en verwachting van het leven, gehangen had! Ja, maar de werkelijkheid was ook: de komende heerlijkheid, waarvan hij zich deelgenoot wist.

„Heft Uwe oogen opwaarts!”

* * *

Mijn tweede brief is van een moeder van een groot gezin, met groote en kleine kinderen, groote en kleine zorgen. Ditmaal zijn de zorgen groot, die het moederhart vervullen. Dan, na één en ander ervan verteld te hebben, heft zij den blik omhoog en schrijft: „Maar kom, ik weet niet, hoe ik er toe kom zoo verdrietig te schrijven. Ik ben niet altijd zoo. Meestal lijken die tijden van donkerheid en strijd maar kleine oogenblikken, vergeleken bij de vele zegeningen Gods in ons leven. En dan zeg ik vroolijk en dankbaar 's morgens als ik mijn hart voor Hem uitgestort heb: „Gods Goeder-tierenheden zijn allen morgen nieuw” En dan geeft Hij moed en kracht voor alles, wat mij tegenkomt. Ik oefen mij een goede moeder voor mijn kinderen te zijn en een goede vrouw voor mijn huis. Dan ga ik 's middags mijn zieken bezoeken, dan schrijf ik aan de jonge meisjes, die mij „moedertje” noemen en aan hen, die mij hun leed klagen. **Dan ben ik vroolijk, omdat Zijn liefde in mij is en omdat Zijn licht over mijn leven trekt.**

Ja, dat is het, wat ook in zware dagen het leven glans geeft: **Zijn licht, dat erover trekt.**

M. Johanna v. d. Werken

Het Leven.

Het leven is een kriegsbanier,
Door goede en kwade dagen,
Gescheurd, geblect, ontballen schier,
Kloekmoedig voortwaarts dragen.

Men tuimelt wel, en wonden krijgt,
Men dikwijls, dicke en diepe . . .
't En vlucht geen weerbaar man, die wijgt,
Of hem de dood beliepe!

Het leven is geen brede alhier,
Geen wapenstilstand bragen:
Het leven is de Kruisbanier,
Tot in Gods handen dragen!

Guido Gezelle.

**Twee maanden in het „Wil-
liam Booth” Ooglijders Hos-
pitaal van het Leger des Heils,
te Semarang.**

Onderstaand schrijven ontving de Kolonel en ofschoon het niet gewoonte is om bijdragen van buitenstaanders in onze Strijdkreet op te nemen, gevoelde zij in dit geval eene zending te mogen maken. Wij lazen het schrijven volgen in zijn geheel.

„Kolonel,

Het zij mij vergund U bijgaand artikeltje aan te bieden met het beleefd verzoek het, indien mogelijk, een plaatsje te willen geven

in de Strijdkreet. Een journalist ben ik niet, waardoor ik ook geen kans zag het artikeltje in mooie bewoordingen op te stellen. Misschien is het ook van mij, die geheel buiten het Leger sta te vermetel een artikel in te zenden voor de Strijdkreet. Ik heb echter geschreven uit den drang des harten. Mocht U de opname niet gewenscht achten, dan verzoek ik U het stuk als niet geschreven te beschouwen.

Onder toebidding van Gods zegen op Uw arbeid heb ik de eer te zijn.

Uw dw. dienaar
(w. g.) C. B.

**BELANGRIJKE AAN-
KONDIGING.**

Hiermede deelen wij mede, dat van het Internationaal Hoofdkwartier marschorders zijn ontvangen door den Chef-Secretaris, Luitenant-Kolonel Visser. Na bijna 3 1/2 jaar, gedurende welken tijd de Kolonel zich onverdeeld en onvermoeid met de hem eigen ijver en toewijding en onder Gods zegen aan den Leger des Heils-arbeid hier te lande heeft gewijd, zal hij weldra deze kusten moeten verlaten, om elders, waar hij dan ook geroepen worde, een nieuwe aanstelling te aanvaarden.

Het vertrek van Luitenant-Kolonel en Mevrouw Visser met hun beide jongens is bepaald op 21 April a. s.

Dit bericht zal ongetwijfeld door velen met leedwezen worden vernomen. De Kolonels hopen echter nog in de gelegenheid te zijn een aantal plaatsen te bezoeken om in persoon afscheid van vrienden en strijdmakkers te kunnen nemen.

Het ligt niet in mijn bedoeling een volledig verslag te geven van hetgeen mij daar in het Ooglijders Hospitaal in die twee maanden is te beurt gevallen. Slechts enkele woorden om mijn diep gevoelde erkentelijkheid te betuigen aan Dr. Wille en de overige Officiëren van die Inrichting voor de meer dan hartelijke verzorging die ik daar mocht ondervinden.

Het was een vreemde gewaarwording toen ik merkte dat mijn èene oog de voorwerpen niet normaal weergaf. In het begin dacht ik aan een kleine afwijking die wel met een leesglas zou zijn te verhelpen. Doch, de Oogheelkundigen ter plaatse zagen de toestand veel ernstiger in, doch waren niet in staat de oorzaak vast te stellen. Hierom begaf ik mij naar Dr. Wille, niet omdat ik Dr. Wille verheven achtte boven alle andere geneesheeren, doch omdat ik wist Dr. Wille is een Christen en doet niets dan onder biddend opzien tot zijn God die alleen wijsheid kan geven.

Ook Dr. Wille kon niet dan bij vermoeden de oorzaak van de kwaal vaststellen, maar—God lof—dit vermoeden bleek juist te zijn. Toch vleide hij zich niet met de hoop dat het wel spoedig geheel genezen zou zijn. „Twee maanden zal het zeker wel duren!” zei hij. Twee maanden, . . . ze leken mij een eeuwigheid toe. Twee maanden stilzitten, zelfs niet te lezen. „O! hoe kom ik daar doorheen?” dacht ik.

Twee maanden—ze zijn voorbij. En, nu ik er achter sta, vraag ik me af, „Waar bleven ze?” Het lijken wel enkele dagen! En dit alleen door dat Dr. Wille en de overige Officiëren het hunne deden om mij den tijd te veraangename en dat niettegenstaande hun eigen drukke bezigheden.

„Wat deden zij voor bijzon- ders?” zullen zij me zeker vragen, als ze bovenstaande regels lezen, en ik geef toe, veel bijzonders was het niet. Het waren kleinigheden, een vriendelijk bemoedigend woord, een enkele glimlach te rechter tijd: maar, och, ons leven is een aaneenschakeling van kleinigheden en het zijn juist de kleinigheden waardoor we elkaar het leven zoo aangenaam of ook—zoo onaangenaam, kunnen maken.

Ik zou er haast toe komen om u allen, die dit leest een oogziekte toe te wenschen, opdat ge ook eens van die hartelijkheid kunt genieten; maar, zóó wreed wil ik niet zijn. Slechts hoop ik voor u dat gij in tijd van ziekte en beproeving een tehuis en omgeving moogt vinden als ik vond in het Ooglijders Hospitaal te Semarang, en voorts hoop ik dat gij uit het bovenstaande moogt leeren om door kleine attenties, anderen het leven te veraangename.

B.”

KOLONEL VAN DE WERKEN BEZOEKT MEDAN EN POELAU SI TJANANG.

DE CHEF-SECRETARIS EN LT. KOLONEL GUGELMANN VERGEZELLEN HAAR.

En nu is ook dit, het tweede bezoek, van onze Kolonel ter inspectie van onzen arbeid op Sumatra geëindigd. Het was ons een innige vreugde — het weerzien van de Officiëren en kinderen van ons Kinderhuis te Medan en de Officiëren en verpleegden van Poelau si Tjanang.

De Zondag was aan Medan gewijd en in het schilderachtige, mooie, nieuwe Kerkje hadden twee diensten plaats, des morgens en des avonds. In het morgenuur behandelde de de Kolonel de geschiedenis van den man met de verdorde hand, uit het Evangelie, die door het woord van Jezus Christus genezen werd. En zij trachtte aan te toonen, hoe in dieperen, geestelijken zin de menschen lijden aan innerlijke onmacht, om het goede te doen, waar een goed te leven en tot eer van God, maar hoe in een levende aanraking met den Zoon Gods, onzen Heiland, de verdorde ziel het eeuwige leven deelachtig wordt.

In de boodschap des avonds werd wederom aangetoond hoe het heil der ziel alleen in Jezus te vinden is. Een trouw woord van zielezorg — en zonder aanneming des persoons. Zullen de vrienden van Medan het ter harte genomen hebben? Het woord door Kolonel Visser gesproken was bijzonder treffend! De weg van God met zijn ziel vanaf de dagen, dat hij als jongeling het leven in Jezus vond en daarna zijn leven aan Hem wijdde, werd met bezieling door hem verteld en wekte bezieling.

Zes maanden waren voorbijgegaan sedert ons laatste bezoek, maar ook de kleuters van het Kinderhuis waren de Kolonel geenszins vergeten. En verlangend werd uitgezien naar het kleine onderonsje met haar in de eetkamer, waar de Kolonel de kinderschaar ontmoette en hen met zooveel liefde en „begrijpen”

toesprak. Het verhaal van dien jongen op zee, die bereid was liever alles te lijden, dan eene onwaarheid te spreken, maakte diepen indruk en de tranen, die in menig oog opwelden, duiden aan, hoe onder onze kinderen een verlangen is om ook zóó goed en zóó trouw en zóó waar te zijn, als die jongen.

Eenige nieuwelingetjes hadden zooveel gehoord van „de Kolonels”, en toen Kolonel v. d. Werken een praatje met één van deze kleutertjes maakte, was het alleramusantst het antwoord in het meervoud te hooren: „Ja, Kolonels”. Ben jij graag hier in het Kinderhuis? „Ja, Kolonels”.

De gemeenschappelijke „feestelijke” thee op het grasveld van het erf werd gevolgd door gezamenlijke spelletjes. Een eenig genot voor de kinderen om met volwassenen mee te doen en hen te zien springen en loopen om het hardst. Waarom zouden de Kolonels dan niet nogeens jong worden en gelijk als de kinderen, ook in dien zin? Is het niet een van de veelvuldige plichten van een Territoriale Kommandante om ook de belangen der jeugd haar eigen te maken? Kind te zijn met de kinderen teneinde hen te winnen?

Welk een contrast met het bezoek op Poelau si Tjanang! In het Kinderhuis alles leven, lentetijd, vrolijkheid, liefelijkheid — 't doet denken aan een der kinderversjes van de Kolonel:

't Lammetje springt vroolijk
Door de groene wei.
Zoo ga ik door 't leven
Onbezorgd en blij!

Maar hier! Je moet sterk zijn om niet overweldigd te worden door het groote wee van deze plaats. De keurige aanleg der kolonie, de vriendelijke woningen tusschen het

groen, de met bloemen omzoomde wegen, het geheel getuigt van een hand, die zorgt — zorgt voor de omgeving, zorgt voor het welzijn der bewoners op alle mogelijke wijze. En toch, dit alles ve mag niet den indruk weg te vagen van het lijden, dat hier haast oppermachtig is.

Toch zijn onze verpleegden niet ongelukkig! Getuige hun vrolijkheid en opgewektheid bij de voor komende feestelijkheden, het bezoek van de Kolonel, de thuiskomst van de „Vader en Moeder” der Kolonie na hun Europeesch verlof, hun verjaardag, die voor hun allen tot een feest gemaakt wordt, dan de Kerstfeestviering, die zoo juist weder heeft plaats gehad en met zooveel ware vreugde gevierd werd.

En dan komt mij voor den geest de Lepra-lijder te B. die, ofschoon zoo ernstig door de wreede ziekte aangetast, zich toch nog met handenarbeid een moeizaam bestaan moest verwerven. Gemedend door zijn omgeving, geduld slechts met weezin door degenen in wiens dienst hij was — ja zijn leven was inderdaad troosteloos! Onze Officier aldaar hoorde van het geval en liet toen geen middel onbeproofd, totdat zij erin slaagde, om den man een tehuis te verschaffen in een Lepra-Inrichting. „Het was roerend de dankbaarheid van dien man te zien,” zeide die Officier. En al wordt zulke dankbaarheid niet altijd ontmoet onder onze verpleegden (Hier geldt ook het devies: „Doe wel en zie niet om”) is het toch een groote troost te weten, dat deze Inrichtingen bestaan en dat Poelau si Tjanang bestaat, waar zulke stumperds zeker zijn van een liefdevolle verzorging tot aan het eind hunner dagen.

Zoo was ook ditmaal het bezoek van onze lieve Kolonel tot vreugde en zegen voor allen! Groot plezier werd aan den dag gelegd, toen

zij eenige zinnnetjes in het Maleisch sprak in haar toespraak tot de menschen. Zij legden uitbundige vreugde hierover aan den dag, klappen in de handen — zulke handen van sommigen —! maar deden niet onder bij den geestdrit van welk levenslustig publiek dan ook van groot en klein onder onze gezonde menschen. Ook ditmaal had weer een Inzegening plaats van eenige onzer verpleegden, die hun wensch hadden uitgedrukt om Heilssoldaat te mogen worden. In tegenwoordigheid van allen, die tot de samenkomst toegestroomd waren, legden zij de belofte daaraan verbonden af: goed te leven, zich nimmer aan eenige oneerlijke handeling schuldig te maken, nimmer eenig leed of schade te berokkenen aan den naaste, zich te onthouden aan alle bedwelmende dranken en kruiden, God lief te hebben en Hem van harte te dienen.

Al te gauw is deze volle week voorbij gegaan en zooals Stafkapitein Scheffer het uitdrukte: „Ik heb maar één ding aan te merken n.l. dat het bezoek van onze Leiders te kort is geweest”. Ook wij gevoelden het „tekort”, maar zijn er nog niet een 40 tal andere plaatsen van het Kommando van onze Kolonel, die eenzelfde recht laten gelden op haar attentie en belangstelling en hulp en raad en medewerking? En zoo terwille van die andere plaatsen moesten wij noodgedrongen afscheid nemen. God zegene en behoede U, onze geliefde makers - Officiëren van Medan en Poelau si Tjanang. God ziet Uwen arbeid en zal dien niet vergeten in den dag der dagen!

Er komt een heerlijke oogsttijd en degenen, die nu dikwijls met „tranen zaaien” zullen „met gejuich maaien”. Daarom voorwaarts met een vast vertrouwen. „Hij, die U roept is getrouw, Die het ook doen zal!” A. B. G.

De Territoriale Kommandante in Weltevreden.

Met verlangen was uitgezien naar het bezoek van de Kolonels bij hun terugkomst van Medan op Zondag 4 Februari. En was de verwachting groot, niet minder groot waren de zegeningen, die wij ontvingen. Hoe heerlijk duidelijk kwam het tot ons in woord en lied in de Heiligingssamenkomst, waartoe wij bijeen gekomen waren in het Militair-Tehuis op Kramat, die kracht Gods om te heiligen en te louteren. Dringend bepaalde onze Kolonel ons allen bij de noodzakelijkheid toch vooral dikwijls krachten te putten uit de bron, Gods eigen Woord. Het drong zoo tot ons door, want de Kolonel sprak uit ervaring, het was werkelijkheid, er is kracht en hulp te vinden in het lezen van den Bijbel. Ook licht, ons aanwijzende de plichten van een Christen! Immers dit werd ons aangetoond door het Bijbelgedeelte, wat behandeld werd door Kolonel Gugelmann. „Vruchten dragen”, schoone, doch tevens noodzakelijke taak, van ieder Christen.

Ondanks den regen was er een groote schare Inlanders opgekomen naar het Waterloo-plein, waar onder leiding van den Chef-Secretaris, Lt. Kolonel Visser, een zeer gezegende openlucht-samenkomst werd gehouden. Een klein muziekkorps verleende welgevoerde hulp.

Voor al toen het Bijbelgedeelte, de verloren zoon, werd behandeld werd met spannende aandacht geluisterd. Wonderbaar boeiend is die oude en toch altijd weer nieuwe boodschap, op welke plaats en in welke taal dan ook gebracht!

Een flinke schare was des avonds tegenwoordig in Gang Klintji, zoowel Europeanen als Chineezers, allen tezamen. Het was een gewichtige avond. Eerst opdracht van het kindje van 2 onzer Amboneesche makers, daarna inzegening van 5 onzer kameraden tot soldaat van het Leger des Heils. Zoo vol vertrouwen gaf de moeder haar kleine aan den Heer, overtuigd zijnde, dat Hij het 't beste weet, wat goed is voor haar kind in de toekomst. Met evenveel vertrouwen brachten die Chineesche makers hun verdere leven aan Hem, opdat Hij dit zou kunnen gebruiken in Zijn dienst als Soldaat van ons Leger. Vast beraden kwa-

men zij naar voren en hoe volmondig kwam het antwoord van dien ouden Chineeschen makker, toen de Kolonel vroeg of zij wisten een kind van God te zijn, „betoe!” Hij was zeker van die wetenschap! Moge God hen allen helpen om „ziende op Jezus”, zooals de Kolonel in haar Bijbelwoord ons raadde, te volharden tot het einde.

C. B.

GEVRAAGD.

Voor ons Zendingwerk in Celebes:

Een of twee naaimachines en een draagbaar orgeltje.

Voor één onzer patienten op op een leproserie:

Een naaimachine.

Vrienden, die ons met een dezer artikelen zouden willen verblijden, zullen wij zeer dankbaar zijn.

HUWELIJKS-BIJBELS

voor f 7.10 wederom verkrijgbaar
aan het Handelsdepartement.

JAVASTRAAT 16.

TE BANDOENG.

Internationaal Legernieuws.

Onze Generaal had een wonderbare tijd in Britsch-Indië. Het laatste bericht maakt melding van grootsche samenkomsten, meetings gehouden in de openlucht, terwille van de scharen, waar de opkomst op 6000 inlanders geschat werd, vergaderd om van onzen Generaal te hooren, het oude, immer-nieuwe Evangelie van Gods liefde voor het mensdom.

In Nagercoil, Zuid-Indië, werd wel het toppunt bereikt van het aantal tegenwoordig. Een onafzienbare schare geschat op 35000 menschen was bijeengekomen, om hun Generaal te ontmoeten (het Leger heeft daar een 40 jaar reeds gearbeid) en om zich verstaanbaar te maken, maakte de Generaal gebruik van de „magnovox” door welk instrument beiden, hij en zijn vertaler — tot aan de uiteinden van de enorme schare gehoord konden worden. Honderden gaven zich over om Jezus Christus te volgen. De reis van den Generaal geleeek een triomftocht.

In Zweden is zoo juist de herdenking gevierd van het 40 jarig bestaan van het Leger des Heils. De vooruitgang van ons werk aldaar is inderdaad treffend. Het Leger heeft in dit land 1180 Korpsen en Buitenposten en 1441 Officiëren en Kadetten, en Employe's, 4996 Plaatselijke Officiëren (die hun vrijen tijd geven aan den Legerarbeid) en 108 Maatschappelijke Inrichtingen. Zoo heeft Zweden een mooi aantal Officiëren afgestaan aan de Zendinglanden, waaronder ook aan Nederlandsch-Indië.

Kommandant en Mevrouw Howard, de beminde Leiders in Holland, hebben tot algemeen leedwezen terwille van den gezondheidstoestand van den Kommandant, vaarwel moeten geven. Er is aangekondigd dat Kommandant Unsworth tijdelijk de leiding van het werk in Holland op zich heeft genomen.